

Napút-füzetek

35.

Szótagok

Kántás Balázs válogatott versfordításai

William Shakespeare

75. SZONETT

Testemet s lelkemet te élteted,
akár földet a hús nyári zápor,
létezésem miattad végtelen
harc, mint a fősvény pénze: kínmámor.
Szívemben az úr felhőtlen boldogság,
s mégis, hogy elveszítelek, félek,
fogságban tart e szabadság-rablánc,
s elégek e menny-pokol tűzében.
Elemészt e szerelem vad vágya,
akarlak, miközben menekülnék,
elmémben ellentét-folyam vágat:
veled s nélküled élnék örökké.
Te vagy a semmi és a mindenség,
s részeg csömörömben folyton innék.

Samuel Taylor Coleridge

Kubla kán

Egy xanadui hegy fokán
kéjpalotát emelte a kán,
hol a szent folyó, a nagy Alph
a naptalan tengerbe tart
vak barlangokon át.
Kétszer öt jókora mérföld,
virágzó, termékeny aranyföld,
bódító, vad illatokkal telt kertek,
a tűznek ellenálló smaragdzöld fák,
időtlen öreg erdőrengeteg,
napfény által át nem járt zöld világ.

Ám lent egy éjsötét szakadék mélyén
a palotától messzi, cédrusos domb alatt
vad táj, átlátni nem lehet sötétjén,
túl a fogyó hold halk, halovány fényén
démonok ajkán zengtek fel súlyos szavak!
Mintha a föld lélegzetre fakadt volna,
szállt fel a mélységből az örület hangja,
forrás tört fel a kénköves pokolból.
A lét, a lég vörös színben lángolt,
egyszerre fagyott a mindenség jéggé
s lett a táj a démoni sötétséggé,
táncra perdültek a hegyek sziklái,
kigyúltak a tűzkatlanok szikrái.
A buja örömpalota remegett,
őrült módján hömpölygött a szent folyam,
mint ki önként a végzet felé rohan,
elnyelték az élettelen tengerek,
s a távolból meghallotta a Kubla kán
az ősök háborút jósoló dalát!
Az örömdóm hosszú árnyéka
vad hullámokon úszott tova,
zengett a forrás muzsikája
táncoltatva a barlangokat,
s aki ott volt, láthatta a csodát:
jégtermekkel telt napfénypalotát!

Álmomban valaha láttam
egy gyönyörű szűzleányt
– Abesszínia szülötte –,
kis kezében lanttal zengte
az Abora-hegy dalát.
Hacsak felidézhetném
álomszép énekét,
kigyúlna lelkem mélyén a fény,
s én zengeném a zenét,
mi újra felépíti
a jégtermes fénypalotát,
s ki meglátja, majd hirdeti
kiáltozván: Vigyázz! Vigyázz!
Nézd tűzszemét, nézd szélhaját!
Előtte félvén, térden állj,
s alázattal hunyd le szemed,
mert ő máson nem élt sosem,
csak mennyei ambrózián!

Christina Rossetti

Song

Kedvesem, ha meghalok,
értem ne zengj gyászdalt,
ne ültess sem ciprusfát
fölém, sem rózsákat.
Hadd nőjön csak a zöld fű
kövér harmatcseppekkel,
ha akarsz, emlékezz rám,
ha akarsz, felejts el!

Nem látok már árnyéket,
s az esőt nem érzem,
nem hallok több madárszót,
szóljon csak az ének,
és mély homály-álmomban,
hol új nap sosem kel,
talán emlékszem majd rád,
talán elfelejtlek.

Dylan Thomas

Mikor lát öt érzékem országa...

Mikor lát öt érzékem országa,
zöld hüvelykük feledik az ujjak,
hogy átfúrva félhold növény szemét
zodiákus, néhány ifjú csillag
s jeges szerelem télbe fordul át,

suttogó fülek nézik hullását,
kagylós partra a szélben mint zuhan.
Hiúznyelv kiált szótagokon át:
keserű írt talál édes sebe.
Orromnak légzése égő bokor.

Nemes szívemnek száz tanúja van,
vágy bármely országában kél a nap,
ha öt szememre éjlepel is zuhan,
e szív még akkor is érző marad.

Ted Hughes

A menyétek amelyeket kifüstöltünk a partról

Végigrohantak a vörösberkenye-ágakon, egy egész család,
Dühítette őket a baljóslatú villám
Túl a bugyborgó hűtőfolyadék páfrány-esőjén.

E domb-szobor, e lejtő, e horizont-hosszú,
Majdnem-asszonyi végtag-kavalkád
Időtlen teremtése után

A mindenütt való jelenlét vad-finom istensége
Imádja őt, pacsirtadal-némaságban.

Ám a démonok, akik végig ott munkálkodtak,
Ki-be rohangálnak a réseken,

Fölös energiával csapkodva.

Áprilisi kócsagok

Akasztották hárfáikat a homályos völgyek fölé

Tétova víz-hívószó
Horizontok ázott lábú istene

Újholdak süllyednek a hangába
És arany teliholdak

Duzzadnak a fáradt falak felett.

Két Top Withens-i fa

A hatalmas szélnek kitárulva
Szél-pásztorok
Játszanak a pusztulás nádsípján.

A kemencéből kivetve
Felálltak és eltántorogtak valamerre.
Isten volt az, tudták jól.

A dombok most látomásokon át hozzák őket világra
Az ürességből még ragyogóbb ürességbe
Zene és csend közepette.

Riadt emberek néznek fel
Birkafejjel,
Aztán esznek tovább.

Vad szikla

Szelíd szikla.
Malomkő-szilánk – lelket felőrlő homokkő.
Világ-gerinc-teteje szél
És eső, és eső.

Mennyország – egy kőfejtő arca.
Kovácsoltréz tölgylevelek, olyanok, mint Cranachban.
Sav-zöldítette fűszálak.

Szél. Hideg. Alátámasztandó,
Örök súly. És eső.

Egy nép, melyet mintha odaszögeztek volna,
Bámulja a gyapjút – felfúvódik, akár fűjtató-táplálta lángok.

Egy nép, amely megkövült eszméit igazítja
A gyapotszövéshez – vastag fonál, sűrű szálak

Csontjaik és a négy reszkető világtáj között.

A Stanbury-láp

A fény fűszálai, amelyek
azt gondolják, egyedül léteznek a világban

A sötétség kövei,
Amelyek önnön világgal bírnak

A sötétség és a fény vize, amely
Alig ízleli meg a Teremtést

És a szél, amelynek éppen
Elég, hogy létezhet

Nem

Mindez nem csupán egy szegényes fényben tobzódó szegény család

Vagy szavak egy bármilyen frázisban

Vagy farkaslény éhség-várákozás közepette

Vagy szomszédos csillagok egy csillagképben

Nem, mindez
Egy viktoriánus teakészlet páncélzata,
Amibe lelked kérésze
Minden erejével kapaszkodik.

Sylvia Plath

A perem

A nő már tökéletes
élettelen
teste elégedett mosolyt visel,
a görög végzet illúziója
hullámszik tógája
ráncain, meztelen
lábai mintha maradnának,
túl messzire jutottunk, itt a vége.
Minden holt gyermek
fehér kígyóként rátekeredik,
mind egyenként megszállják
az apró, már üres tejeskancsókat,
visszahajtogatja őket testébe,
akár rózsaszirmokat, mikor a kert
elfásul, illat-vér csobog az éj
virágának puha, mély torkából.
A holdról nincs mit mondani,
alánéz csontcsuklyája alól.
Ő már túl elhasznált az ilyen dolgokhoz.
Feketesége megtörik, megreped.

Zúzódas

Szín áramlik a pontba, mely sötétlilára változik.
Megtisztul a test egész maradéka,
igazgyöngyszín mindenfelé.

Egy sziklakiszögellést
megszállottan nyaldos a víz, egyetlen mélyedés
a tenger tengelyén.

Légynagyságú,
sötét jel kúszik
a falon.

A szív bezárul,
a tenger visszavonul,
a tükrök lepedőként szétterülnek.

Egy jobb újjászületés

Nincs eszem, szavaim vagy könnyeim;
szívem idebenn, akár egy kődarab,
a remény és a félelem kifárasztotta már;
akár jobbra, akár balra nézek, magam vagyok,
nem látok örökkévaló dombokat,
életem, akár egy aláhulló falevél,
Krisztusom, gyorsítsd meg zuhanásomat!

John Updike

Égő szemét

Éjjel – a fények kialszanak, a szál
megkönnyíti az atomevést.
A férfi felesége alszik, lélegzete lassan áramlik,
hogyan elérhessen egy ingoványos forráshoz – a férfi a halálra gondolt.
Apja háza a dombtetőn elég időt adott neki,
hogyan a semmit a papírlapnak,
emberi jövője tükrének lássa.
Csupán két dolog nyújtott neki vigaszt.

Egyik a legtöbb létező örömteli teljessége volt,
kővér kövek és felhők, festői tavacsok, a föld,
mely nyomást biztosított térdének és kezének.
A másik volt az égő szemét, napról napra.
Szerette a hőséget, a veszély imitációját,
és ahogy összehordta egy halomba a régi újságokat,
cédulákat, borítékokat, szalvétákat és papírpoharakat,
a rend bódító nyelvei misztikus szavakat formáltak.

Paul Celan

Ködkiürt

Száj a letakart tükörben,
térdepelés a gőg oszlopai előtt,
a kézben rácsnyaláb:

elér a sötétség,
nevemen nevez,
elébe vezet.

Kristály

Saját szádat ne az én ajkamon keresd,
az idegent ne a kapu előtt,
a könnyet ne a szememben.

Vörös a vöröset hét éj magasában leli meg,
hétszívnyi mélységben zörget a kéz a kapun,
víz a kútból hét rózsa után fakad.

Egyedül vagyok

Egyedül vagyok, a hamu-virágokat érett
feketességgel teli vázába rakom. Nővérem szája,
kimondasz egy szót, amely az ablak előtt tovább él,
és amit megálmodtam, zajtalanul felkúszik rám.

Hervadó óra virágzásában állok, csepp
gyantám maradt egy megkéssett madárnak:
eleven-vörös tollain hópelyheket visel;
csőrében morzsányi jég, érkezik, a nyáron át.

A legfehérebb galamb

Felszállt a legfehérebb galamb: hát szerethetlek!
Néma ablakban néma ajtó imbolyog.
A csendes fa belép a csendes házba.
Olyan közel vagy, mintha itt se volnál.

Kezemből kiveszed a hatalmas virágot:
nem fehér, nem vörös, nem kék – de azért elveszed.
Ahol soha nem volt, ott marad immár örökre.
Sosem voltunk, ezért vele maradunk.

Forgandó kulccsal

Forgandó kulccsal
tárod ki a házat, ahol
az elhallgatás hava hull alá.
Akár a füledből, szemedből, szádból
előtörő vér,
kulcsod megfordul.

Megfordul a kulcsod, megfordul a szó,
mely a pelyhekkal együtt hull alá.
Akárcsak a téged lökdöső szél,
a szó körül örvényben gyűlik a hó.

Tenebrae

Közel vagyunk, Uram.
megfoghatón közel.

Megragadva, Uram,
összefonódva, mintha minden egyes
test a Te tested volna.

Imádkozz, Uram,
imádkozz hozzánk,
közeledünk.

Szélről úzve mentünk, hogy igyunk,
tócsára, vályúra hajolva.

Inni mentünk, Uram.

Vér volt az, vér,
amit te hullattál, Uram.

Ragyogott.

Szemünkben a te képed gyúlt fel, Uram.
Szemünkben és szánkban az üresség lett úrrá.
Ittunk belőle, Uram.
A vérből, s a vérben felsejlő képből, Uram.

Imádkozz, Uram.
Közel vagyunk.

Nyelvrács

Szemgyűrű a nyalábok között.

Felvillanó szemhéj,
felfelé csapdos,
egy pillantást elenged.

Írisz, úszónő, álmatlan és komor:
a szívszürke égbolt közel kell legyen.

Ferdén, a vasburokban,
füstölgő fadarab.
Fényérzéssel
találsz a lélekbe.

(Volnék, akár te. Volnál, akár én.
Vajon nem *ugyanazon*
passzátszélben álltunk?
Idegenek vagyunk.)

Kőlapok. Rajtuk a
szorosan egymáshoz érő két
szívszürke nevetés:
két
teleszájnyi hallgatás.

Nyári hírek

A többé már meg nem taposott,
megkerült kakukkfű-szőnyeg.
Üres sor, amint
keresztülhatol a hangán.
Semmit sem viszünk a széltörésbe.

Találkozások, újra,
elidegenült szavakkal:
kőütés, gyomok, idő.

Földre énekelt árbocokkal...

Földre énekelt árbocokkal
siklanak a mennyboltroncsok.

Foggal kapaszkodsz
ebbe a hajódalba.

Magad vagy a dalnak ellenálló
árbocszalag.

Fonálnapok

Fonálnapok
a szürkésfekete pusztaság felett.
Egy fa-
magas gondolat,
amint fényhangot ragad: vannak
még dallamok az
emberen túl is.

Homokóra

Homokóra, mélyen,
bazarózsáárnyékban rekedten:

Mikor a gondolat a pünkös-
ösvényen végül alászáll,
nekicsapódik a birodalom,
ahol porladva űzöd a reményt.

Mennydörgés

Mennydörgés: maga
az igazság
szállt alá az emberek
közé,
a metafora-
kavalkádba.

Ahogy én

Ahogy én a gyűrűárnyat,
te úgy viseled a gyűrűt,

valami, a nehézséghez szokott,
ránk
emelkedik,
te, vég nélkül
megörökülő.

Bertolt Brecht
Hollywood

Minden reggel,
hogy napi kenyereket
megkeressem,
kimegyek a piacra,
ahol remélhetőleg
hazugságot vásárolnak
tőlem,
beállok hát szépen
a hasonló
portékával kereskedő
kufárok sorába.

Rainer Maria Rilke

A párdúc

Holtfáradt már a fel-lejárákálástól,
sziluettje megviselt, s mintha már
nem is létezne más, csak a vasrácsok,
s rajtuk túl nem lenne ott a világ.

Amint a monoton köröket rója,
fémléptei dobognak egyre csak.
Mintha misztikus pont körül táncolna,
melyben szunnyad egy ősi akarat.

A szembogár fénye néha feldereng,
s beszökhethet a világ egy-egy képe,
átsiklik izmokon és idegeken,
rögtön eltűnván a szívbe érve.

Charles Baudelaire

Felemelkedés

A kristálytavak s a smaragd völgyek felett,
túl a hegyeken, felhőkön, kék tengeren,
az arany napon, a jég hideg éterén,
hol a gyémánt örökkévalóság lebeg,

Szárnyal lelkem oly kecsesen és könnyedén,
s úszik a mélyzöld végtelen hullámain,
túl planétákon, az űrvilág árnyain,
miket még sosem énekelt meg költemény!

Szállj, lelkem, repülj, a bíbor öröklét vár,
tisztulj meg jegében s vörös lángok között,
forogjanak körötted bűvös létkörök,
s mohón idd a legtisztább mennyei nektárt!

Messze túl gyarló emberi bánatunkon,
miben mind kihunynak a vad látomások,
tárd ki szárnyad, s érje el egy másik világot,
száguldj tébolyultan, s ne állj meg az úton!

A pacsirta gyászos üzenetét fejtsd meg,
röppenj szárnyán a sötét éjből a fénybe,
halld, a szivárványvirágok mit beszélnek,
s értsd meg a titkos, hangtalan virágnyelvet!

Don Juan az alvilágban

Midőn Don Juan az alvilágba leszállt
és kifizette Cháronnak az útbért,
a Styx folyón egy gőgös koldus vitte át,
vadul lóbálván vaskos evezőjét.

Félmeztelen cédák serege kísérte
gyászos útján a fekete csónakot,
nyomában, mint baljós, sírbéli kísértet,
elhaló, halk jajszavuk visszhangozott.

Sganarelle a pénzéért tartotta markát,
Don Luis partról szórt átkokat felé,
s az ifjan hunyt szeretők mind kigúnyolták
meggörnyedt tartását, galambősz fejét.

A szűzszemű Elvira sóváran nézte
férjét, aki annyiszor megcsalta már,
ám az öreg ügyet sem vetett feléje,
nője hiába várta gyengéd szavát.

Egy kőszobor díszes aranypáncélatban
termett roppant erővel a csónakon,
ám a csábító kardjára támaszkodva
csak nézte a kavargó áramlatot...

Dög

Emlékszel-e még, én drága szerelmem,
arra a nyári reggelre?
Oszló dög feküdt a homokösvényen,
kis hóján elestünk benne.

Ringyóként rúgott magasba lábával,
méregfüst szállt belőle szét,
szétnyílt belei démoni szagával
fojtogatta környezetét.

A nap sütötte a bűzös tetemet
szép lassanként bomlasztva fel,
hogy visszaadja a nagy Természetnek,
amit az visszakövetel.

Az égbolt szánó pillantással nézte
a lét e furcsa torzóját,
közben téged úgy fojtogatott bűze:
kevésen múlt, s elájultál.

A legyek buján dongták körül a húst,
ezer nyüvet vonzott a bűz
mannaként, mi száz férget magához húz...
boldogság, nagy, ünnepi tűz!

Táncot járt ott belül a pondrók hada,
kezdődött a dögevő-bál,
lúktetett a test, táncolt a dög maga,
s új életre kelt a halál.

A tetemből szférai zene áradt:
az ős elmúlás hangjai.
Enyészethimnuszokként zengtek még párat
a hullaevők lantjai.

S nem maradt már semmi, csupán torz árnykép
az atommá bomló testből,
vázlat, pár halvány nyomvonal, tolljáték,
mit próbaként húz a festő.

Az ösvény szélén egy kóbor kutya várt,
hogy mi tűnjünk onnan végre,
és a dögből hadd lakmározhasson már,
s az lehessen napi étke.

Egy napon bizony te is ez leszel majd,
ó, én drága, szép angyalom,
az Idő téged is e torz létbe hajt:
rothadó hús és csonthalom.

Igen, királynőm, ennyi leszel te is,
ha utolsót rebben szemed:
gyom nő testedből, porladnak csontjaid,
hisz más úgysem jut senkinek...

Ám mondd majd meg sírodban a féregnek:
groteszk csókjával marjon csak,
én őrzöm s felélesztem szerelmünket,
ha ezerszer is elporladsz!

Korábbi életem

Egyszer régen aranypalotában laktam,
mit fényárba vont a tengerparti napfény,
s oszlopai fekete bazaltbarlangként
az est színekavalkádjában széttáruultak.

A tengerárban az ég képe derengett,
s hallgattam a nagy óceán titkos dalát,
e misztikus, mindenható harmóniát...
Naplemente fénye ragyogott szememben!

Így éltem, buja kéjekkel körülvéve
a zöld tenger s az azúr égbolt határán,
csodálva a tökély örök ragyogását.

Néger szolgák legyeztek pálmalevéllal,
s mindenkit gyötört egyetlenegy nagy talány:
hogy lehetne enyhíteni szívem bánatán.

Haláltánc

Délceg alakjára büszke, mint aki él,
kezében virágcsokor és kesztyű rajta.
A méltóság sugárzik belőle, ha lép,
s látszik, mennyire nem mindennapi fajta.

Bálban oly karcsú nő, mint ő, járt valaha?
Ám karcsúságát elrejtí a bő palást,
lábát ékes, fekete cipő takarja,
s nem látszik, hogy benne száraz csont csak a láb.

Kulcscontja mentén a buggyos, fehér fodrok,
mint hullámok a sziklás parton, játszanak,
s fedik könnyű lepelként szemérmes buzgón
a testet, akár morbid, furcsa gyászruha.

Kacag a fekete semmi mély szemében.
A csigolyákon lágyan ring a koponya,
binnen az agyvelő helyén sötét éjjel,
ó, nem-lét mily pazar és díszes otthona!

Sokan csupán torz borzalomnak látnak majd,
és úgy kezelnek, mint holmi beteg rontást,
ám felejtse el mind, kiket a testi vágy hajt,
én őszintén csodállak, ó, remek Csontváz!

Ünnepünket megzavarni érkeztél hát?
Vagy valami ősi tűz űz, hogy bevégezd
letűnt kor feledett boszorkányszombatját,
démonláng-fűtötte örült küldetésed?

Azt hiszed, hogy amíg zeng a hegedűhúr,
tovaszáll rémálmod, hogy csak kigúnyolnak?
S míg a vad orgia saját magába fúl,
szíved mélyén is felvirrad egy új holnap?

Téboly és bűn örökkévaló forrása!
Múlhatatlan bánat öreg üvegcséje!
Bordáid között ott tekereg kígyója
a múlásnak, csak bolond nem veszi észre!

Göggöddel s gúnyoddal nem találhatsz táncost,
hisz e humort nem érti halandó ember.
Ám tán táncra kél veled mind, aki bátor,
veszély vonzásában tébolyult örömmel.

Szemed beteges gondolatokkal teli.
Vasleheletedben iszony szaga vibrál,
s nincs táncos, ki rá merné vetni szemeit
mosolyodra, mely maga a zord valóság.

S mégis, ki az, aki még nem ölelt soha
csontvázat, s nem ízlelte még meg a halált?
Hisz mit ér parfüm, palást és báli ruha?
Ki téged tagad, megtagadja önmagát!

Orr nélküli táncosnő, győztes nagyasszony,
hallják e képmutatók igazságodat:
„Púderbe és parfümbe rejtőzött disznók,
árad belőletek a rothadás szaga!

Antinous-vázak, kopasz piperkőcök,
selyemköntösökbe bújt, aszott, vén hullák,
velem járjátok utolsó keringőtök,
s vár egy ismeretlen táj: az ősz elmúlás!

A tűzforró Gangesz és a fagyos Szajna...
Mіндеgy, e holt népet melyik sodorja el,
nem hallják már, amint harsonáját fújja
egy angyal, s a hang lövészként száll odafent.

Szánalmas emberi faj! Maga a Kaszás
is elképed, mily őrült keringőt jártok,
s közétek néhanap kiöltözve leszáll,
iróniával fűszerezve e táncot!”

Paul Verlaine
Őszi *chanson*

Messze szálló
bús gitárszó
hangja zeng,
peng a zord ősz
gyászos és bőszt
hangszere.

Én félhalott
árnyék vagyok,
s csak nézem,
elém hogy száll
elmúlt sok száz
emlékem.

Felkél a nap
és elragad
az éjjel,
s mint hullt levél
elszálok én
a széllel.

Guillome Appolinaire

A búcsú

Leszakítván egy szál virágot,
az ősz meghalt – füledbe suttogom.
Arcod e létben már nem látom,
– időszagot ontó virágok –,
ám mindig várok rád, jól tudod.

Fernando Pessoa

Karácsony

Isten született, mások meghalnak.
Csak a valóság marad a helyén.
Mindig a jó lép rá a nagy útra,
Mit kapunk: csak egy újabb öröklét.

A tudomány titkokat fejt, vakon.
A vallás csak ködképeket kerget.
Új isten az embereknek a szó.
Ne higgy semmiben: okkult már minden.

Önlélekírás

A költő köpönyegforgató,
szerep neki a fájdalom,
azt hazudja: bánata valós,
és mi hiszünk neki vakon.

A jó olvasó kiolvassa
a versből az ön-vesztettséget,
amit sem ő, sem a poéta
életében soha nem érzett.

S így kering megállíthatatlan
elménket megnevettetve
a fürge, apró, örök villany-
vonat, mit szívnek neveznek.

Jelképek

Jelképek? Rosszul vagyok a jelképektől.
Egyesek szerint minden jelképes.
Ők nem mondanak számomra semmit.

Miféle jelképek? Álmodok...
Legyen csak a nap jelkép, remek.
Legyen csak a hold jelkép, remek.
Legyen csak a Föld jelkép, remek.
De ki veszi észre a napot, kivéve akkor,
ha az eső eláll és keresztültör a felhők leplén,
háttal a kék égnek?
És ki veszi észre a holdat, kivéve persze akkor,
mikor nem őt magát csodálják, csak a fényt, mit sugároz?
És ki veszi észre magát a Földet, amin taposunk?
Azt mondjuk, „Föld”, és mezőkre, fákra, dombokra gondolunk,
lealacsonyítva az egészet, mert
a tenger is a Föld!

Rendben, legyen csak minden jelképes.
De mi a jelkép – nem a nap, nem a hold, nem a Föld –
e korai naplementében, e halványuló kékségben,
mikor a nap megragadja az apró felhőfoszlányokat
és a hold sejtelmesen ott van az ég másik végén,
amint a nappali fény maradványai
ott csillámlanak a varrólány haján, ki ott áll
a sarkon kérdésekkel teli, honnan rendszeresen késni
szokott, mikor szerelmével találkozik, ki azonban már
szakított vele?
Minden, amit szeretnék – szegény, gyarló, elhagyatott teremtés! –,
hogy a varrólányhoz szerelme visszamenjen.

Egy új antológia utolsó oldalára

Mennyi jó költő!

Mennyi jó vers!

Mind tényleg jók, és úgy hasonlítanak,
olyan nagy a konkurencia, nem sokan maradnak ám veletek,
vagy talán csak véletlenül hasonlók. Az utókor szerencsejátéka ez.
A kiadó hóbortjait szolgálva nyernek teret...

Mennyi jó költő!

Miről is írok verseket?

Mikor írom őket, úgy hatnak,
a saját érzéseim, amiket a saját észleléseim keltenek,
az egyetlen nagy dolog a világon,
az univerzum odakint betelik nagysággal.

Végül is ott van, leírva, olvashatóan...

Igen, nos... Ebben a közép-szerű költők antológiájában?

Mennyi jó költő!

Mi a zsenialitás, végül is? – hogy különböztessük meg
a zsenialitást az ügyességtől, a jó költőt a rossztól?

Fogalmam sincs, hogy lehetne őket tényleg megkülönböztetni...

Jobb inkább aludni...

Becsukom az antológiát – megviseltebb, mint amilyen a világtól én vagyok.

Túl vulgáris volnék?

Mennyi jó költő!

Te jó Isten...

Magnificat

Mikor szűnik meg e belső sötétség – az univerzum –,
s mikor gyúl lelkemben napvilág?
Mikor ébredek fel az ébrenlétből?
Nem tudhatom. A nap magasan ragyog,
s nem láthatom.
A csillagok ridegen kacsintanak,
s megszámlálhatatlanok.
A szív közönyösen ver,
s nem hallhatom.
Véget ér valaha e színházatlan dráma
– avagy a drámátlan színház –,
hogyan hazamehessek végre?
Hol? Hogyan? Mikor?
Ó, élet-szemekkel rám meredő macska,
ki rejtőzik szemed mélységeiben?
Ő az! Ő az!
Akár Józsva, megállítja a napot,
s én felébredem, végre nappal lesz!
Mosolyogj álmodban, lelkem!
Mosolyogj, lelkem... hajnalodik!

António Ramos Rosa

Szótagok

Szótagok.

A decemberi alkohol hideg és
száraz.

A cigaretta keserű.

Gyógycigaretta.

Szótagok.

Szótagok, melyek valaha verset formáltak.

Az asztallap sima.

Egy kanál kellemesen ismerős,
komplex forma.

A pohár körvonalai
oly élesek és gőgösek.

Egy nő ölt testet
a költő szemében.

Egy test. Két szótag.

Egy csinos kis összeg. Kabátgallér,
mely eltakarja tarkóját
és füleit.

Szótagok.

Ruy Belo

A magány virága

Éltünk együttéltünk ellenálltunk
átkeltünk ösvényeken a fák alatt
talán tettünk egy kis kitérőt
félénk mozdulatokkal kavartuk fel a levegőt
ám amit a szavak képesek megmagyarázni
az volt a mi néma mélységesen néma szívünk
és a végén szemcink úgy néztek körbe
mint szemek mik az erdőben gyönyörködnek
A város zsúfolt közepén
megszámlálhatatlan szélei látható
szögében
a magány virága minden nappal
üdébben nőtt
Illettük valamilyen névvel
de a kegyetlen emberi idő
megölte bennünk azt aki haldokolt
És ebben a céltudatos szívben
egyedül akár egy emberi Krisztus
minek nevezzük az ürességet
mely oly könnyörtelenül hömpölyög
akár egy folyam
Megszületik felnőtt majd kiüresít
mindent végül tengerré válik
Éltünk együttéltünk ellenálltunk
anélkül hogy észrevettük volna
mindenben meghalunk egy kicsit

Jorge Luis de Borges

AZ IRÁNYTŰ

Minden létező egy rejtélyes nyelv szava,
e nyelven íródik folyton, reggel s éjjel
a végtelen, értelmetlen hangzuhatag,
mely elbeszéli, mi történik e létben.

E fekete szófolyamban ott van minden:
a leomlott Karthágó és vele Róma,
ezer rejtvény, saját érthetetlen létem,
letűnt korok nyelve-vesztett Bábeltornya.

S túl a nevek végtelen milliárdjain
ma éreztem, mint vonzanak torz árnyai
e fényes, könnyű, azúrkék mutatónak,

mely gondolattengert s valót választ ketté,
óráként forog agyamban, s mint álmkép,
irányrejtője az örökkévalónak!

Enrique Badosa

Az öt évszak éneke

Benned nyújtózkodik el minden homály. Semmi.
Ha a légben bízol, annyi, mint kardját magadba döfni.
Ha szóba hozom bánatod, biztosan elszomorítlak.
Reménykedtünk mind a ketten: nem adlak át a múlásnak.
Órák pihennek el bennem, súlyuk vállamon.
Ha a mutatók mind megállnak, sohasem válhatok
halhatatlanná e cirkusz pusztító tornádójában.
Ha kihagyom a tűket, napom örökké válhat.
Így veszítlek majd el, lassan, lassan, szinte észrevétlen,
s így porlad el halántékom, kezem, ajkam, nevetésem...
Hogyan menthetnék meg téged a keskeny úttól?
Szánk az est félhomálynak borából már víz-íz kortyol.
Hajad szellő, amint belevész vágyaid ködébe.
Karom ugyan erős még, ám a szerelem már távol jár.
Hajszálaid fátyollá font sötétbarna szélével
kergetem el testemtől az elmúlás tornádóját.

Álvaro Marín

A szarvasok hamvai

Az azúrkék bolygó...
Ki tüzeli fel vulkánja lángjait?
A víz bolygója...
De szomjunk nem oltja.
A halál egy jaguár, mi pedig ebből a vízből iszik.
A fény a szarvasok holokausztja,
a fény, mely kigyúl és hiába
próbálja meg elrejtetni a hamvakat
vagy virágot festeni
a fényképre, melyen
Hirosima felett
atomfelhő gomolyog.

A kék bolygó...
De miféle halál adná vissza nekünk lágóját?
Talán ránk szórja a belélegzett mérget,
talán visszaadja nekünk, amit feláldoztunk...

Kántás Balázs 2009-ben diplomázott az ELTE BTK BA–anglisztika szakán. Verseket és fordításokat 2007 óta publikál rendszeresen, saját és fordításkötetei 2008–2009 folyamán jelentek meg. Angol, német, francia, ritkábban

spanyol és portugál nyelvből fordít, illetve időnként magyar költők verseit is angolítja. A József Attila Kör és a Magyar Műfordítók Egyesületének tagja, a jelen kis kötet válogatás eddigi versfordításaiból.

Napkút Kiadó Kft.
1014 Budapest, Szentháromság tér 6.
Telefon/fax: (1) 225-3474
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

Felelős szerkesztő: Szondi György
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence

ISSN 1787-6877

ISBN 978 963 263 085 4